

«Τα παιδιά είναι τα πραγματικά θύματα των πολέμων»

/ [Επικαιρότητα](#)

Μία εικόνα αξίζει χίλιες λέξεις. Αυτό ακριβώς επιβεβαιώνει, για ακόμα μία φορά, ο Ιορδανός φωτορεπόρτερ Muhammed Muheisen με τις φωτογραφίες του.

Σκοπός του Muheisen είναι να αλλάξει τον τρόπο με τον οποίο ο κόσμος αντιλαμβάνεται την παγκόσμια προσφυγική κρίση, δίνοντας όνομα και ταυτότητα στα πρόσωπα των ανθρώπων που φωτογραφίζει.

Πρωταγωνιστές στις φωτογραφίες του, είναι πρόσφυγες, αιτούντες άσυλο και άτομα που εκτοπίστηκαν βίαια από τις εστίες τους, προκειμένου να αναζητήσουν μια καλύτερη τύχη σε κάποια άλλη πατρίδα.

Μεταξύ αυτών και παιδιά.

Zawar Khan, an Afghan refugee child chases bubbles released by other children while playing

«Χρησιμοποιούμε τη λέξη πρόσφυγες. Πίσω, όμως, από αυτή τη λέξη υπάρχουν άνθρωποι με σπίτια και ελπίδες. Άνθρωποι που είχαν εμπειρίες και οικογένειες

αλλά αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και να αναζητήσουν καταφύγιο σε άλλες, πιο ασφαλείς χώρες,» είπε ο Muheisen στο Ελληνικό Πρόγραμμα.

Η φωτογραφική έκθεση στην Αθήνα

Ο Muhammed Muheisen, απαθανατίζει την προσφυγική κρίση παγκοσμίως τα τελευταία δέκα χρόνια.

Πρόσφατα, βρέθηκε στην Αθήνα, στο μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης, όπου εγκαινίασε τη φωτογραφική έκθεση “Light on the Move”, την οποία διοργάνωσε η Ελληνική αποστολή του Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης.

Ήταν η πρώτη φορά που ο διεθνούς φήμης φωτογράφος, εκθέτει φωτογραφίες του στην Ελλάδα.

«Ήμουν από τους πρώτους δημοσιογράφους που πήγαν στη Λέσβο, το 2015, όταν εκατοντάδες άνθρωποι από τη Μέση Ανατολή, την Ασία και την Αφρική έφτασαν στο νησί, εκδιωγμένοι από τις πατρίδες τους, λόγω του πολέμου, της βίας και της οικονομικής αστάθειας. Πολλοί από αυτούς πνίγηκαν,» είπε ο Muheisen.

A Syrian refugee woman and child are wrapped with thermal blankets to shelter from the co

Image not found or type unknown

Ερωτηθείς για τα όσα έζησε στη Λέσβο το 2015, ο φωτογράφος λέει ότι αυτό που είδε ήταν υποστήριξη.

«Έχω αυτή την δυνατή εικόνα στο μυαλό μου. Μία ομάδα από ντόπιες γιαγιάδες να κρατάνε νερό και να το προσφέρουν στους πρόσφυγες που αποβιβάζονταν από τις βάρκες. Τους έδιναν νερό και τους ψιθύριζαν λέξεις στα ελληνικά,» είπε.

«Η ζωή συνεχίζεται. Ακόμα και στις εμπόλεμες ζώνες»

Αυτό υποστηρίζει ο Muheisen.

Έχει μετανιώσει, όμως, για κάποιες από τις φωτογραφίες που τράβηξε;

«Κάθε φωτογραφία έχει το νόημά της. Ο πόλεμος στο Ιράκ, το 2003, ήταν ο πρώτος πόλεμος που πήγα ως φωτογράφος. Η εμπειρία ήταν τραυματική. Μακάρι να μην είχα πάει ποτέ,» είπε.

Πολλές από τις φωτογραφίες του, είναι πορτρέτα παιδιών. Υπάρχει λόγος.

19-year-old Syrian refugee Narmeen Zaytoun from Idlib, holds her 23-day-old son Mohammad

Image not found or type unknown

«Τα παιδιά είναι τα πραγματικά θύματα των πολέμων. Δε διαλέγουν που γεννιούνται. Θέλουν να είναι χαρούμενα και να παίζουν. Δεν έχουν φωνή και δεν κρύβουν τα συναισθήματά τους. Θέλω να υψώσω τη φωνή τους και να πω στον κόσμο ότι αυτά τα παιδιά έχουν ονόματα, ηλικίες και όνειρα. Οι λέξεις πρόσφυγες και μετανάστες δεν είναι δίκαιες,» εξηγεί.

Για τον Muheisen, η φωτογραφία είναι το μέσο μεταφοράς ενός μηνύματος από τη μία άκρη του κόσμου στην άλλη. Δεν έχει σημασία αν το μήνυμα αποτελείται από χίλιες ή λιγότερες λέξεις. Αρκεί να κάνει μια μικρή ή μεγάλη διαφορά στο πως ο κόσμος αντιλαμβάνεται την προσφυγική κρίση.

Πηγή: www.sbs.com